

เกริ่นกล่าว

งานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุคจักร!

ยุคทองโกลาหลไปทั่ว ทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรมกำลังคาดเดาไปต่างๆ นานาวางานมงคลในครั้งนี้จะทำให้เหตุการณ์ในได้หล้าเปลี่ยนผันไปเช่นไร แต่ไม่ว่าจะคาดเดากันอย่างไร บรรดาเหล่าผู้กล้าซึ่งได้รับเทียบเชิญไปงานมงคลนี้ต่างก็เตรียมตัวที่จะมาร่วมมอวยพรกันอย่างถ้วนทั่ว ผู้ที่ต้องเดินทางไกลหน่อยก็ได้ออกเดินทางเรียบร้อยแล้ว

ในขณะนั้น หนูกะกำลังนั่งฟังอยู่ที่ตึ้นอบเชยจีน

จนอ่องจิ้งยวนในฤดูใบไม้ร่วง

ใบไม้สีเหลืองทองร่วงหล่น

ชุดสีแดงของหนูกะพลิวไหวอยู่ท่ามกลางเหล่าใบไม้ที่ลอยร่วงไปตามสายลม

นิ้วมือของเธอลูบไล้ดอกไม้น้ำแข็งซึ่งให้ความรู้สึกเหน็บหนาวเข้าไปถึงกระดูกดอกนั้นอย่างแผ่วเบา ดอกไม้น้ำแข็งช่างสว่างไสพราวพรราว

ยามใดที่รัศมีแสงส่องต้องกระทบกลีบของมัน ทำให้เธอพลอยคิดถึงคน
คนหนึ่งผู้ซึ่งสวยงามเหมือนดั่งหิมะน้ำแข็ง

แต่แล้วก็มีเสียงอันแผ่วเบากำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เธอจึงหันไปมอง

บนเก้าอี้ล่อเซ็นตัวหนึ่ง

ชายหนุ่มผู้สวมชุดสีเขียวน้ำทะเลงดงามดุจดั่งหยกเกลี้ยง ดวงหน้า
เปล่งรัศมีบางๆ แม้สองขาจะไม่สามารถก้าวเดิน แต่กลิ่นอายแห่งความ
สงบรวมเย็นก็ทำให้บรรยากาศรอบข้างสงบเงียบดังนิรันดรขึ้นมาใน
ฉับพลัน

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าหญิงเกอทันที่ราวกับเสกได้!

เธอผุดลุกขึ้นมาเข้าประคองเก้าอี้ล่อเซ็นของเขาพลางหัวเราะเสียง
เบา "ทำงานเสร็จแล้วหรือคะ เอาแต่สะสางงานอยู่ในห้องทั้งวันไม่ดีต่อ
สุขภาพของท่านนะ" แม้จะพูดได้ว่าพิชหนาวในตัวของเขาถูกถอนออกมา
หมดแล้ว แต่ร่างกายของเขาก็ยังต้องการการดูแลอย่างดี

อวีจื่อหานยิ้มน้อยๆ

เธอมองดูเขาแล้วก็พูดต่อ "ทำไมใส่ชุดบางอย่างนี้ล่ะ อากาศเริ่มเย็น
แล้วนะ ต้องสวมชุดให้หนาๆ หน่อยสิ"

"จ๊ะ"

หญิงเกอทันทำหน้ามุก "ซำรูน้า! ท่านกำลังข้าขี่ไซ้ไหมล่ะ เห็นว่าข้าขี่บน
เหมือนยายแก่..." พอคิดๆ ไป เธอก็นั่งลงจ้องมองเขา "แต่ว่าต่อให้ต้อง
กลายเป็นยายขี่บนจริงๆ ข้าก็จะคอยตามบ่นคนที่ไม่ยอมดูแลตัวเองอย่าง
ท่าน คิษย์พี่ ท่านยอมรับชะตากรรมซะเถอะ!"

อวีจื่อหานพยักหน้า

รอยยิ้มตรึงริมฝีปากอบอุ่นอ่อนโยนราวกับจะละลายหิมะได้

ทว่าเมื่อเขาเหลือบมองจดหมายในมือ รอยยิ้มก็ค่อยๆ เจื่อนลง
นิ้วมือกำซองจดหมายไว้แน่น

หญูก่อกสังเกตุเห็นอาการผิดปกติของเขาจึงถามขึ้น "อะไรหรือคะ"
นัยน์ตาของอวีจื่อห่านพลันฉายแววกังวลขึ้นมาแวบหนึ่ง
"มีข่าวร้ายหรือคะ"
เธอมองไปที่จดหมายนั้น
เขาส่ายหน้า
"อีกเจ็ดวันฉันเพิ่งจะแต่งงาน"
ในที่สุดเขาก็บอกเธอ

ทันใดนั้นสายลมแห่งฤดูใบไม้ร่วงก็พัดวนผ่านมา ไปไม่ถึงสี่เหลียง
เตรียมปลิวหมุนบนพื้นลานสวนหน้าमुख

หญูก่อกะพริบตาปริบๆ ปากก็ยิ้ม "หมายความว่าเราต้องรีบกลับ
ไปที่ปราสาทเขาเพลิงเตโช คิษย์พี เราจะเตรียมอะไรไปเป็นของขวัญ
อวยพรกันดีล่ะ"

"เกอเอ๋อ..." อวีจื่อห่านเรียกเบาๆ

"คิษย์พี ท่านกำลังห่วงข้าหรือคะ" เธอพุดลงกับเข่าของเขา แก้มใสๆ
ซบอิงซูดสีเขียวน้ำทะเล "เรื่องในอดีตนะ ข้าลืมนั้นไปหมดแล้วละคะ การที่
เขาจะแต่งงานไม่ทำให้ข้าเศร้าเสียใจได้หรอก"

อวีจื่อห่านลูบหัวเธออย่างแผ่วเบา

เขาเกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นบางอย่าง

หญูก่อกไม่ใช่หญูก่อกคนเดิมอีกต่อไปแล้ว

หลังจากเรื่องเมื่อหนึ่งเดือนก่อนนั้น พอเขาตื่นขึ้นจากการหลับใหล
ไปถึงสามวัน ดูเหมือนว่าหญูก่อกที่ได้พบกันอีกครั้งนั้นเติบโตขึ้นเป็น

สาวสวยสะคราญเพียงชั่วข้ามคืน เธอยังคงยิ้มให้เขา ยังคงหวังใยเขา แต่กลับมีบางอย่างที่คล้ายกับว่ารอยยิ้มของหญิงเกอไม่สามารถส่งผ่านมาทางสายตาได้

"เกอเอ้อ บอกข้าซิว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่" ทำไมเธอถึงไม่ยิ้มร่าเหมือนแต่ก่อนอีก ทำไมถึงดูไม่มีความสุขเลย

"ไม่มีอะไรสักหน่อย" หญิงเกอซ่อนสายตาของตัวเอง เธอพูดยิ้มๆ "ศิษย์พี่กลายเป็นคนขี้สงสัยใหญ่แล้วนะ ดูลิ ข้าสบายดีทุกอย่างเลยไม่ใช่หรือ แล้วจะมีเรื่องอะไรได้ยังไง"

"เสวี่ยละ"

ในที่สุดอวีจื้อห่านก็ถามออกมา

เสวี่ยช่วยสุดคำสาปหนาวออกมาให้เขา แต่ตัวเสวี่ยกลับเหมือนตั้งระเหยไปจากโลกนี้ ไม่มีร่องรอยของเสวี่ยอีก ในวังก็ไม่มีข่าวคราวของอ๋องเสวี่ยอีกด้วยเช่นกัน

เสวี่ย...

หัวใจของหญิงเกอถูกกระแทกเข้าอย่างจัง!

ในคืนนั้น ตัวของเสวี่ยค่อยๆ โปร่งใส กลายร่างเป็นลำแสงนับพันนับหมื่น แล้วก็ค่อยๆ สลายไปจากอ้อมกอดของเธอทีละน้อยๆ...

"เขาไปแล้วละ"

เสียงของหญิงเกอเบามาก เบาตั้งหนึ่งละอองหิมะในเดือนลึบซึ่งไม่ทันที่จะร่วงหล่นลงถึงพื้นก็ละลายไปเสียก่อน

เธอยิ้มเศร้า "เขาไปแล้ว แต่ข้าไม่รู้ว่าเขาไปไหน"

"เกอเอ้อ..."

คิ้วคู่สวยของอวีจื้อห่านขมวดเข้าหากันทันที

หญิงเกอยิ้มละมุน เธอจับมือของเขาไว้ "ศิษย์พี่ ท่านรู้ไหม ข้าอยาก

ให้ทุกคนมีชีวิตที่มีความสุข ไม่ว่าจะเคยเกิดเรื่องอะไรขึ้น สิ่งที่ผ่านมาไปแล้วก็ให้มันผ่านไป อาจดูเหมือนใจร้าย แต่ข้าไม่อยากจะให้เรื่องราวในอดีตมากวนใจคนที่ข้ารัก"

เธอจ้องมองเขานิ่ง

แสงอาทิตย์อัสดงฉายลงบนมือที่เกาะกุมกันของเขาและเธอ

ชุดสีเขียวน้ำทะเลของอวีจื้อหานถูกลมพัดสะบัดพลิว

เขาตบหัวเธออย่างนุ่มนวล ตัดสินใจว่าต่อไปจะไม่ถามเรื่องนี้กับเธออีก เขารู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องอะไรขึ้นแน่ๆ ถึงกระนั้น ถ้าหากนี่เป็นความปรารถนาของเธอ เขาก็ไม่อยากจะรู้อีกแล้ว

เธอก้มหน้ายิ้มๆ น้ำตาลล่อเอ่ออยู่ในดวงตา

ใต้ต้นอบเชยจีนกลางฤดูใบไม้ร่วง ปราศจากกลิ่นหอมของดอกไม้
หุญเกอกับชุดสีแดงฟูลงบนหัวเข่าของอวีจื้อหาน

...สาวน้อย อย่าลืมข้านะ...

หุญเกอสะอื้นอยู่ในคอที่เพื่อนชม

ขอโทษนะ ข้าไม่อาจปล่อยให้ตัวเองคิดถึงแต่ท่านได้ เพราะถ้าหาก
ข้าเศร้า คนที่รักข้าก็จะพลอยเศร้าหมองไปด้วย

บทที่ 14

วันงานมงคล

ปราสาทเขาเพลิงเตโชถูกตกแต่งไปด้วยโคมไฟและผ้าแพรสี
ตระการตา บ้ายักษ์ทรงกลสีแดงสดติดอยู่ทั่วทุกที่ โคมไฟสีแดงส่องให้
ท้องฟ้ายามค่ำคืนสว่างไสวดูจเวลากลางวัน

กลิ่นสุราละเคล้ากับกลิ่นอาหารลอยฟุ้งไปตามสายลมราตรี

บรรดาแขกเหรื่อมาจากทั่วทุกสารทิศ เมื่อหมู่หญิงอี่เจา เจ้าเรือน
ไฟเงินทักทายพวกเขาเรียบร้อยแล้ว แต่ละคนก็เข้านั่งประจำโต๊ะสำหรับ
ตามที่เขาจัดไว้ให้ แล้วต่างฝ่ายต่างก็โอภาปราถรัยกันอย่างสนุกสนาน
ครั้นครัง ใครควรจะนั่งตรงไหน ถัดจากโต๊ะตัวนี้ไปควรจะให้ใครมานั่ง
หมู่หญิงอี่เจาล้วนแล้วแต่ตั้งใจจัดไว้อย่างระมัดระวัง เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว
หากจัดให้สหายในยุทธภพที่ไม่ถูกกันมานั่งใกล้กัน แม้พวกเขาจะไม่
ก่อเรื่องให้ปราสาทเขาเพลิงเตโชต้องเสียหาย แต่ก็ทำให้งานหมดสนุกได้

ขณะที่หมู่หญิงอี่เจาต้อนรับแขกด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ใจปลัน
นึกประหลาดเมื่อสังเกตเห็นเลียหมิงจิ้งซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน

ทางด้านหน้ามีสีหน้าสนุกสนานเรีงว่าเต็มที่
ลืบทว่าปีมาแล้วที่เขาไม่เห็นเลียหมิงจิ้งเบิกบานใจแบบนี้
เลียหมิงจิ้งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ประดู่ซึ่งมีหนังสือขาวูทับพนักพิง
ด้านหลัง ผมชาวอันดกครีมหวีไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เขาลูบเครา
ตัวเองพลางหัวเราะ รอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยความเมตตาอย่างที่สุด รอยบาก
บนใบหน้าคล้ายกับว่าได้เลื่อนหายไปด้วยรอยยิ้มนั้น

หมูเกอเองก็ประหลาดใจเช่นกัน เธอหันหน้าไปยิ้มให้กับอวีจื้อหาน
"ดูสิคะ ท่านพ่อดีใจอย่างกับได้เป็นเจ้าของแน่ะ"

อวีจื้อหานยิ้ม

คืนนี้อาจารย์อารมณ์ดีมาก ช่างเป็นเรื่องดีที่ทำได้ยากยิ่ง

เลียหมิงจิ้งทำหน้าที่ขึ้นทันที "พูดจาเพื่อเจ้ออะไรกัน!"

หมูเกอเชิดจมูกขึ้นพลางหัวเราะสบายใจ "ท่านพ่อ ท่านไม่ต้อง
ทำมาเป็นตุ๊กตาเลย ข้ารู้แน่ที่ท่านอารมณ์ดีมากแค่ไหน ไม่มีทางโกรธได้
หรอก"

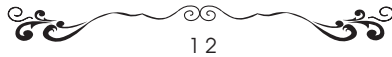
เลียหมิงจิ้งจ้องมองเธอชั่วอึดใจหนึ่ง พลันหัวเราะเสียงดังลั่น "ดี!
สมแล้วที่เป็นลูกสาวแสนน่ารักของพ่อ! พ่อไม่โกรธเจ้าหรอก คืนนี้พ่อมี
ความสุขมากจริงๆ! ฮ่าๆๆๆ..."

เสียงหัวเราะของเขาท่องไปในท้องฟ้า สะเทือนเลื่อนลั่นไปในราตรี
ซึ่งสว่างด้วยโคมแดง

ท่ามกลางโตะะจัดเลี้ยง

เตาอยู่สยากับเตาอยู่เหินแห่งเมืองโลกรไ้ร้ดทับ หลิวเหมยฟางจิ้งต้าซือ*
แห่งเส้าหลิน นักพรตชงหยาจื่อแห่งบู๊ตึ้ง และแม่ชีจิ้งอวีนแห่งง้อไบ๊ ต่างก็
ชะงักค้างและหันไปตามเสียงหัวเราะของเลียหมิงจิ้ง

* ด้าซือ หรือ ไ้ต้อซือ เป็นคำเรียกพระสงฆ์ เทียบได้กับคำว่าพระคุณเจ้า

เลียหมีจิ้งจอกครองยุทธจักรมาสิบกว่าปี น้อยครั้งนักที่จะเปิดเผย
อารมณ์ความรู้สึกของตัวเองต่อหน้าธารกำนัลแบบนี้

งานแต่งของจันเพิง ทำไมถึงทำให้เขาดีใจได้ขนาดนี้ละ

หรือจะเป็นอย่างที่เขาเล่าลือกันว่าหลังจากที่ปราสาทเขาเพลิงเตโช
เป็นทองแผ่นเดียวกับเมืองโลกรั้ดดาบแล้ว เลียหมีจิ้งจอกก็จะสละตำแหน่ง
ประมุขให้กับจันเพิง

เตาอู่สยาและเตาอู่เหินหันมาสบตากันครั้งหนึ่ง

มุ่งอู่ใจทำหน้าที่คล้ายครุ่นคิด

จิ้งจอกเหลียวหัวเราะพลางเปิดผนึกดินบนไหเหล้า แล้ววงยหน้าขึ้นยก
ชดอย่างชอบใจ

อึ้งล้งสวมชุดสีเทาทั้งชุด ขณะที่เลียหมีจิ้งจอกหัวเราะ เขาได้แต่นั่งก้มหน้า
นัยน์ตาสีเทาเข้มซ่อนประกายไว้ข้างใน

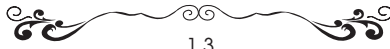
หญูกเออถอนหายใจเบาๆ "ท่านพ่อ ท่านจะไม่ล่าเอียงเกินไปหน่อย
หรือ คิษย์พี่เพิงล้าตัญกับท่านมากขนาดนั้นเชียวน"

เลียหมีจิ้งจอกเลิคว่า "เกอเอ้อ เจ้ากำลังน้อยใจอะไรละ" บรรยาอากาศซักจะ
แปร่งๆ แล้ว...

หญูกเออพูดเสียงกระแง้ากระงอด "ก็ใช่นะสิ! ข้าอยากให้เป็นใจ
ท่านพ่อมีแต่ข้าคนเดียว! คิษย์พี่เพิงแต่งงานทำให้ท่านพ่อดีใจได้ขนาดนี้
ข้ายังไม่เคยทำได้เลย ไม่ได้ละ ข้าอิจฉาแล้วด้วย!"

แววตาของอวี้อื้อหวนอบอู่ลละมุนละไมตั้งสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ

เขาเข้าใจหญูกเออดี การที่จันเพิงแต่งงาน แม้ว่าอาจารย์ผู้ซึ่งรักลูกสาว
ดุจชีวิตจะดีใจไปกับลูกคิษย์ แต่ก็ไม้อาจละเลยความรู้สึกของลูกสาวได้
การแต่งงานของเธอจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เป็นพ่อรู้ว่าเงาของจันเพิงได้มลายไป

จากใจของเธออย่างหมดสิ้นแล้ว

เลียหมิงจิ้งหัวเราะหึๆ ตบที่หลังมือของลูกสาวเบาๆ
"เด็กดีของพ่อ เจ้าเป็นสิ่งล้ำค่าที่พ่อรักที่สุด พ่อสามารถหาสิ่งที่ดี
ที่สุดในโลกมาให้เจ้าได้ทั้งหมด"
หลุยเกออี้ม "ขอบคุณค่ะพ่อ"

ขณะนั้นเอง

"บ่าว-สาว-มา-"

เสียงขานด้วยความยินดีดังขึ้น พาให้บรรยากาศในงานเลี้ยงตึกคึก
ถึงขีดสุด

โคมไฟบนกิ่งไม้ชายคาส่องแสงแดงจ้าไปก่อนฟ้า
ต้นเฟิง* กลางฤดูใบไม้ร่วงเป็นสีแดงสุก
บนทางที่ขนาบด้วยแนวต้นเฟิง
จันเฟิงและเตาเลียเซียงสวมชุดมวงคลสีแดงสด
ชุดเจ้าสาวของเตาเลียเซียงปักเลื่อมทองเป็นรูปพญาหงส์ขยับปีก
แววับพร้อมจะโบยบิน มงกุฎหงส์ของเจ้าสาวซึ่งห้อยตุ้มระย้ามุกปิด
ใบหน้าคมเข้มของนางไว้ให้เห็นเพียงรำไร

จันเฟิงก็สวมชุดเจ้าบ่าวสีแดง

ผมหยักคกลีเข้มจนเหลือบสีน้ำเงินพลิวสยายอยู่ตรงหัวไหล่ดูเย็นชา
และไม่เยี่หระ ในดวงตาคู่นั้นก็เป็นสีน้ำเงินเข้มอันแสนจะเย็นชาเช่นกัน แม้
จะอยู่ท่ามกลางแสงโคมแดง แต่ไฟลिनที่หูชวากลับเปล่งแสงเย็นเยียบที่สุด
จะซาเย็นออกมา

สีน้ำเงินเข้มอันเย็นชานี้ เมื่ออยู่กับชุดมวงคลสีแดงสดแล้ว ช่างดู

* ต้นเฟิง คือ ต้นเมเปิ้ลจีน

แปลกประหลาดและไม่เข้ากันเสียเลย

บรรดาเพื่อนเจ้าสาว สาวใช้ และเด็กน้อยต่างกรูเข้ารายล้อมบ่าวสาว
คู่นี้ไว้ พวกนางหัวเราะครึกครื้นพร้อมกับโปรยลูกเดือย เมล็ดถั่วลิสง
กลีบดอกไม้ และน้ำตาลกรวดไปบนหัวของเจ้าสาว

เสียงหัวเราะและเสียงแสดงความยินดีดังระงมไปทั่วทั้งลานสวน
หน้ามุขดุจดังเสียงคลื่น...

เลียหิมจึงหัวเราะเสียงดังกึกก้อง...

นัยน์ตาของเตาอุ้งสยาปกปิดความภาคภูมิใจไว้ไม่มีผิด...

ใจของหนูเกอพลันรู้สึกเจ็บหอย

เธอมองแถบผ้าไหมมงคลสีแดงที่จันเฟิงและเตาเลียเซียงถือไว้
ด้วยกัน

กลางแถบไหมพับจีบเป็นดอกไม้ดอกใหญ่

แถบไหมสีแดงเชื่อมจันเฟิงกับเตาเลียเซียงไว้ท่ามกลางเสียงแสดงความ
ยินดี ไต่ใบเฟิงที่ซบซานเอนไหว เขาและนางเดินเข้ามาอย่างซ้าๆ

...

ริมสระบัวในฤดูใบไม้ผลิในปีนั้น

ใบบัวสีมรกตเคียงคู่ดอกบัวชูสล้างอยู่เต็มสระ

จันเฟิงน้อยผู้สวมชุดสีน้ำเงินถามหนูน้อยหนูเกอผู้สวมชุดสีแดง

"ทำไมเจ้าถึงชอบใส่ชุดสีแดงล่ะ"

หนูน้อยหนูเกอยิ้มกริมด้วยความหลงตัวเอง

"เพราะว่าสวยไงล่ะ"

"ทำไมชุดสีแดงถึงสวยล่ะ"

"โง่จัง!"